

PREGÓ FESTA MAJOR D'ALGUAIRE, 24-09-21

Agraïment al Consistori i a l'Alcalde,

Sóc en Ferran Barbé, fill de la Juanita de ca l'Espaseta i del Fernando del Patxatxo, vaig néixer a Alguaire al juliol del 61 en una habitació del carrer Portal, núm. 4.

Vaig créixer i jugar entre el carrer del Portal i el del Molí, que recordo era un barranc. Vaig anar a buscar gírgoles a les soques dels xop per tots els braçals del voltant del poble. Amb el Placer vaig abastar tots els nius de garses que vaig poder i a l'hivern vaig parar rateres per caçar tords. Vaig entrar dintre del tram entubat de la segleta tant endins com vaig poder fins que la por em feia recular. Vaig tenir la sort de fer vida de nen de poble.

I vaig anar a les escoles d'Alguaire fins al 14 anys, i amb pantalons curts! El Joan de la Lolita i jo vàrem ser els que més vàrem aguantar en pantalons curts!

Llavors un bon dia, em vaig posar pantalons llargs i vaig anar a fer el batxillerat a l'Institut, al Marius Torres. Era un estudiant normal i m'agradava més anar a caçar o a ajudar al camp al meu pare i al meu oncle que no pas estudiar. De fet, sé fer totes les feines del camp, birbar, esporgar, collir, mai se sap...

Però tot va canviar a l'estudiar Medicina. A partir de 3r curs vaig veure que havia triat la feina més bonica del món. I em vaig convertir en el dr. Barbé. Dr. o barber?. L'altre dia entro en una habitació a l'Arnau, em presento al pacient que estava al llit, sóc el dr. Barbé, i el pacient em diu que si li puc deixar les patilles més curtes que no li va agradar com les hi varen deixar la darrera vegada...

Un cop metge va començar el meu *tour*, vaig estar a Saragossa, vaig fer l'especialitat de Respiratori a Bellvitge, vaig viure a Barcelona durant 4 anys, després em vaig superespecialitzar en son i respiració a París i a Chicago. A Brussel·les em varen fitxar per anar a treballar a Mallorca on vaig estar-hi durant 15 anys i varen néixer els meus tres fills (Ferran, Eudald i Carla). Un bon dia em truquen per venir a fer de Cap de Servei de Pneumologia a l'Arnau i al Santa Maria. Jo vivia a Mallorca. Avió cada setmana. Vaig dir, d'acord, vindré si em poseu un aeroport. I així ho varen fer. És per aquest motiu que tenim un aeroport a Alguaire. Perquè pogués anar i venir el dr. Barbé!

I aquí és on he treballat els darrers 15 anys. Duran aquests anys he treballat intensament per millorar la salut respiratòria dels meus conciutadans i per posar a Lleida en el mapa mundial en medicina respiratòria. La medicina m'ha absorbit molt, potser massa, perquè de vegades t'allunya de la família i no et deixa ser bon pare o bona parella. Però si tornés a néixer 500 vegades, 500 vegades que seria metge.

He portat el nom i les fotos d'Alguaire a les conferències que he fet per tot el món, des d' Austràlia, Singapur, Hong Kong, Alemanya, Bèlgica, Anglaterra, Irlanda, Estats Units,

Brasil o Xile. Durant aquest temps he esdevingut Catedràtic de Medicina, Acadèmic, i des de fa 8 anys sóc el Director Científic per investigacions en medicina respiratòria del Ministeri de Sanitat (CIBER). Molts honors i responsabilitat pel Fernandet de Cal Patxatxo que fins als 14 anys anava amb pantalons curts abastant nius de garses.

Això perquè ha passat? És que és un noi molt intel·ligent? No, és un noi normal. És un noi molt treballador? Bé... això pot ser sí, però no és suficient, molts treballen.

No serà pels valor i actituds que li varen ensenyar de petit a Alguaire? No serà pel que va veure en la seva família, els seus educadors (les senyoretetes Teresina, Bergadà, Moliner, el senyors Baró, Àngel, Eugeni, Vilanova) i a tots els seus amics?

Valors com la constància, la perseverança, l'esforç, la generositat (com a metge molt important!)

Actituds com la curiositat, l'inconformisme, la il·lusió, la il·lusió i l'ambició per fer un món millor.

Probablement aquests son els ingredients necessaris perquè la carrera d'un professional sigui productiva, d'èxit i aporti un gra de sorra a l'evolució de la humanitat.

Humilment penso que aquests valors i actituds són més fàcils d'adquirir i cultivar en un poble, com el meu poble d'Alguaire, que no pas en una gran ciutat. On hauria anat a buscar nius de garses o parar rateres per agafar tords si hagués viscut al Passeig de Gràcia? Aquí, a Alguaire, les relacions humanes, les interaccions socials (com aquesta), la vida associativa, la col·laboració, la fraternitat i la germanat es viuen, es veuen, se senten, estan a tocar. Et penetren i t'impregnen i estic segur que t'ajuden a ser més bona persona (amb els teus defectes i errors).

Tenim i he tingut molta sort d'haver nascut aquí, a Alguaire, penso que això ens dóna avantatge respecte al ciutadà de ciutat. Nosaltres coneixem dos mons. Nosaltres ho tenim més fàcil per ser més "complets".

En un acte públic com aquest i com metge que sóc no puc deixar de parlar de com ens ha canviat la vida des de març 2020. Ens ha arribat un virus nou que ho ha trastocat tot des del més gran al més petit. Dels nostres avis, de la gent gran a les residències al que tenia que néixer en unes condicions anormals degut a les mesures que teníem que seguir als hospitals. Hem vist els carrers vuits, les carreteres sense trànsit, la gent als balcons i els senglars pels carrers....

Una guerra, que mai he vist, per sort, deu ser molt pitjor, però els sanitaris hem vist el que mai ens podíem imaginar. Pacients morint sols a les habitacions, sense l'escalfor de la família. Parelles ingressades a la mateixa habitació i com s'acomiadaven l'un de l'altre, pares i fills ingressats, les neveres de l'hospital plenes de cadàvers. Tot molt dur i ens ha marcat per sempre.

Tot l'hospital centrat en la lluita contra la COVID-19, mes de març i abril del 2020. Amb unes condicions difícils, sense equipaments, sense proteccions i el pitjor de tot, sense coneixement científic. Ha estat una lluita titànica, un esforç immens, ens hem esgotat física i mentalment. Ha estat un any i mig llarg i dur, onada darrera onada. Ara cada cop podem disposar de més mitjans (proteccions, aparells) però cada cop amb menys forces. Sense temps per descansar, sense vacances. Pràcticament treballant 2 mesos sense para ni un dia, (recordo la Setmana Santa de l'any passat) doblant torns per part d'infermeria. I de vegades desesperant-te quan veies segons quines actituds de poca conscienciació pel problema per una part de la ciutadania.

Jo no diria que ja ha passat, no m'atreveixo, no he encertat en cap de les meves previsions respecte a la COVID-19. Però sí que m'atreveixo a ser optimista. Gràcies a la recerca, gràcies a la ciència, tenim una vacuna en un temps record i inimaginable fa uns anys. Tenim també unes medicacions que disminueixen la gravetat i la mortalitat i aquest és un pas de gegant.

El virus pot mutar, poden aparèixer noves soques i tornar a tenir onades i problemes. No vull dir que això acabi en breu i que la lluita hagi acabat, ni de bon tros! Però sí que gràcies a la recerca i al coneixement s'ha controlat la epidèmia en un temps record i això no havia passat mai en la història de la humanitat. Tenim eines i recursos, (en el món occidental) per lluitar i doblegar la malaltia. Però les eines i recursos no venen del cel, surten dels seus impostos i de la filantropia. Com he esmentat a l'inici del pregó, sóc el Director Científic de Malalties Respiratòries del ministeri, això em permet tenir una panoràmica de tot el que es fa en recerca en el país i també d'influir i gestionar recursos destinats a recerca. Mai hi havia hagut tants diners per recerca, des dels provinents de la filantropia (com els de la Marató) als fons que provenen d'Europa (és a dir, dels nostres impostos). Però com a ciutadans, hem d'exigir als nostres governants que incloguin les iniciatives de recerca en els seus programes electorals i que augmentin els recursos amb aquesta finalitat. L'epidèmia deixarà coses bones: la societat és més conscient de la importància de tenir un sistema sanitari eficient i capaç de fer front a reptes com la COVID-19. No podem admetre polítiques de retallades en sectors essencials com la salut, l'educació o la recerca. COVID-19 ha demostrat la necessitat que aquests serveis funcionin a ple rendiment i no amb penúries.

Vilatans d'Alguaire, gràcies per tot el que m'heu ensenyat, gràcies per acollir a la meua família i a mi amb tanta hospitalitat en la nostra tornada i us desitjo molt bona FESTA MAJOR.